

MAJOR SÁNDOR HÁROM VERSE.

Hajnali búcsú

Harmatos fű ropog alattam,
A legelő szép csöndben fürdik.
Szeretnék visszamenni imét
A fák alá, egy virágfürtig.

Hét imeleg este hevertem ottan, —
Egy hétig arattam a tanyán,
Szöske leány szedte a markot,
Kékszemű, szelíd, akár az anyám.

Tarlón nőtt, mint a tisztessű,
Ruhájába mező lópta szagát, —
Szoros ölelése megtanított:
Ott forrók, forrók az éjszakák...

Az este már tudtuk: messze járok
Mire lepereg a pitymallat.
Kék szeme úgy még sose nézett:
Nékem örökös ígéret marad...

Most ropog a fű, egyre ropog,
— Lányos pír lepi el az eget —
Kalapot lóbálva visszanezek,
S messziről egy széplány integet...

Szikár legény valomása

(Cs. I.-nek szeretettel)

Fájdalommal jöttem a világra,
Halovány, szép anyám akkor is sirt, —
S nem vettek el tőle vasvillával,
Mert apám már kerülgette a sirt.

Csak nőttem az ebek harmincadján.
Beteges anyámhoz bújt a húgom, —
Hajnali miséken ministráltam,
S garast számoltam a fagyos úton...

A mezők szűztiszta levegője
Ki sem bővítette mellemet, —
Laposra húzta a kapa, kasza,
S a zsák benyomta jobb feletem...

Korán nyakamba mászott az élet,
Ott, ahol a verejték fröcsögött, —
S mert aratni kevés az aludt-tej,
Falhoz vágtam az üres köcsögöt.

Soványra aszalt a forró mező,
S lettem fakó, nagyorrú, bús mokány,
Ki ölelni is csak sután tudok,
Ha néha, túl szemembe néz a lány.

De bús szemem szögében csillog egy fény, —
Szikár napszámos adta javát,
Ki fejbe csapta részeges öccsét,
Mert egy fityókért árulta szavát.

Szerelem

Hiába libbent piros szoknyád,
Térded hozzám hiába dörzsölöd...
Elnézek koromszín hajad fölött,
S tudom, mások ezt nem így szokják.

Pici száddal, mintha csókom várnád,
Félig nyitott, — egyre hívogat...
Ajakadba harapd a fogad,
Nékem ne vedd puha, csipkés párnád.

Száz boros este alkalmi lánya,
Van, ki nékem őrizi álmait!
Csak nékem tüzel a tulipánja,

S remegve riad, mint a virágszál,
Ha kelyhére vig, csókos méhe száll, —
S pirulva vetkezi szoknya-szirmatt...